

תת"ע 7478/02/23 - מדינת ישראל נגד יעקב תימור

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 7478-02-23 מדינת ישראל נ' תימור
תיק חיצוני: 30500545758

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים יעקב תימור

החלטה

1. בפניי בקשת הנאשם להעברת מקום הדין מבית משפט השלום באילת לבית משפט השלום באשדוד

רקע

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעבר משמאל לקו הפרדה רצוף וזאת בניגוד לתקנה 36(ג) לתקנות התעבורה.

טיעוני הצדדים

3. הנאשם הגיש בקשה להעברת מקום הדין לאשדוד. לטענת הנאשם, המרחק הפיזי מקשה עליו מאוד להתייצב לדין באילת. הנאשם אינו מודה בביצוע העבירה.

4. המשיבה התנגדה לבקשה, לדבריה הנאשם אינו מודה בביצוע העבירה ומשכך מתנגדת להעברת מקום הדין, בשים לב למאזן הנוחות ובפרט שעדי התביעה הם מאילת.

דין והכרעה

5. סעיף 6 לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב 1982 קובע כי "דנים נאשם בבית המשפט אשר באזור שיפוטו נעברה העבירה, כולה או מקצתה, או נמצא מקום מגורי הנאשם".

6. בפועל כתבי האישום מוגשים במקום ביצוע העבירה. וכפי שנקבע כחוט השני בפסיקת בתי המשפט ישנה עדיפות ברורה לקביעת הדיון במקום ביצוע העבירה, ולא במקום מגורי הנאשם, ורק אם נימוק מיוחד לכך יקבע הדיון במקום מגוריו של הנאשם.

(ראו י. קדמי, "סדר דין בפלילים", חלק שני (ספר ראשון), מהדורת 1998, ע"מ 765; ראו גם עפ"ת (חיפה) 27124-06-10 לם נ' מדינת ישראל (14.7.10)).

7. הכלל הוא, כי על מי שעותר להעברת הדיון מוטל הנטל להראות כי **מאזן הנוחות נוטה במובהק** לטובת העברת הדיון (ראו בש"פ 1085/11 ספר נ' מדינת ישראל (22.2.11)).

8. בבש"פ 3064/07 יפה מזרחי נ' מדינת ישראל (23.4.07) נקבע כי במקרה בו אין מדובר בהודאה, לא תתאפשר העברה של הדיון אלא **בנסיבות חריגות ומיוחדות** (ראו גם: בש"פ 7209/20 אלעד שאלתיאל נ' מדינת ישראל (25.10.20); בש"פ 6395/18 ויין נ' מדינת ישראל (12.9.18)).

9. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, בתי המשפט נוהגים לאפשר העברת מקום הדיון משיקולי נוחות של הנאשם בנסיבות בהן מודה הנאשם בעבירה המיוחסת לו, ועל מנת לאפשר לו לקיים דיון טיעונים לעונש בסמוך למקום מגוריו.

ככל שהנאשם אינו מודה במיוחס לו, תהא הנטייה ככלל, שלא להיעתר לבקשה, זאת מן הטעם שהעברת הדיון, תצריך הגעת עדי תביעה, ובהם אנשי משטרה, לבית המשפט המרוחק אליו הועבר הדיון, ולפיכך שיקולי הנוחות אינם מטילים את הכף לטובת העברת הדיון.

10. שקלתי את טיעוניו של הנאשם כפי שפורטו בבקשתו. כאמור, הנאשם אינו מודה במיוחס לו, ומבקש העברת הדיון לבית משפט קרוב יותר למקום מגוריו, משיקולי נוחות שלו.

נימוק זה אינו מצדיק, העדפת נוחותו שלו במחיר של הטרחת עדי התביעה לבית משפט מרוחק.

לא מצאתי בנימוקיו של הנאשם נימוקים אחרים, ובוודאי שלא נימוקים חריגים המצדיקים העברת הדיון לבית משפט אחר בנסיבות בהם הנאשם אינו מודה במיוחס לו.

11. לאור האמור, הבקשה להעברת מקום הדיון נדחית.

12. **הדיון הקבוע ביום 20.9.23 יתקיים בבית משפט לתעבורה באילת.**

תשומת לב הנאשם כי במועד זה הדיון קבוע להקראה ולא לשמיעת הוכחות, וכי במועד זה לא ישמעו העדים.

13. למעלה מן הצורך, מצאתי להסב תשומת ליבו של הנאשם לתקנה 47(ה)(5) הקובעת כי:

"47(ה) נוהג רכב לא יעקוף, לא ינסה לעקוף ולא יסיט את רכבו שמאלה או ימינה כדי לעקוף רכב או בעל-חיים באחד מאלה:
(5) הוא חוצה קו הפרדה רצוף, אלא אם כן בסמוך לו בצדו הימני נמצא קו קטעים;

התקנה אינה מבחינה בין תחילת העקיפה או סיומה.

האיסור על חציית קו הפרדה רצוף חל בכל שלבי העקיפה ולא רק בתחילתה.

כאמור, לנאשם לא יוחסה עבירה של עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, אלא עבירה קלה יותר, מסוג ברירת משפט, של מעבר משמאל לקו הפרדה רצוף, ודברים אלו נכתבו למעלה מן הצורך.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשפ"ג, 11 יולי 2023, בהעדר הצדדים.